

Den valgfri protokol til FN-konventionen om barnets rettigheder, som Folketinget i dag behandler ratificeringen af, er et skridt på vejen til en bedring af disse forhold. Børns frivillige eller tvungne deltagelse i væbnede konflikter er ganske uacceptabel, og ansvaret påhviler de ansvarlige for denne deltagelse.

Derfor er den valgfri protokol et redskab til at stille disse mennesker til ansvar og i det mindste udstille ikke-ratificerende landes manglende vilje til at forsvare barnets tarv i denne henseende.

Det Radikale Venstre kan derfor kun bifalde ratificeringen af den valgfri protokol, som ultimo 2001 var underskrevet af op imod 100 lande. Det danske diplomati var en væsentlig faktor i udviklingen af protokollen, og ratificeringen vil bringe Danmark i det felt af frontløberlande blandt protokolunderskriverne, som har deponeret sit ratifikationsinstrument hos FN's generalsekretær.

Vi er glade for, at regeringen på det her område deler vore ambitioner om, at Danmarks plads netop skal være i forreste felt, når det handler om en global indsats for sikring af menneskers rettigheder.

Af beslutningsforslaget fremgår det, at ratificeringen ingen konsekvenser får for dansk lovgivning eller praksis. Danmark opfylder i forvejen alle betingelser, og vi benytter os naturligvis ikke af børn i forsvaret. Man kan derfor spørge, om ratificeringen overhovedet er besværet værd. Men ifølge koalitionen mod anvendelse af børnesoldater har protokollen allerede haft effekt, f.eks. i Colombia, hvis væbnede styrker på baggrund af protokollen har hjemsendt sine 980 soldater under 18 år.

Det synes derfor åbenbart, at underskrivelse og ratificering af protokollen med den opmærksomhed, det skaber, har og vil få effekt. Den symbolske betydning af Danmarks placering som foregangsland vil medvirke hertil. Derfor er vi tilfredse med, at regeringen i denne henseende anerkender betydningen af disse symbolske handlinger.

Det står dog desværre i skarp kontrast til andre områder, hvor regeringen ikke deler Det Radikale Venstres og den forhenværende regerings ønske om Danmark som foregangsland. Jeg tænker naturligvis på de bekymrende nedskæringer i ulandsbistanden, som regeringen har varslet. For der er en utrolig aktuell sammenhæng med denne sag, som vi med store smil og slet skjult stolthed i dag førstebehandler i Folketinget. Det er nemlig ifølge FN sådan, at utrolig mange bør-

nesoldater rekrutteres i flygtningelejre og blandt mindretal i eksil.

Det synes derfor berettiget at frygte, at mens regeringen i denne henseende, hvor det er ganske uden konsekvenser, i særdeleshed økonomiske konsekvenser, med store ord viser de rette hensigter, men at viljen til at lade handling følge ord ikke vil være til stede, når hensigterne ikke længere er gratis. Det finder vi vældig uheldigt for Danmark og den selvforståelse som et land, der tager sit globale ansvar alvorligt, som vi i vor tid som regeringsparti har hæget om.

Kl. 15.35

Vi anerkender fuldt og helt regeringens ret til at anvende sit flertal til at prioritere også i ulandsbistanden, men vi vil dog gerne i dag, hvor et samlet Folketing førstebehandler en traktat, som tydeligt tilkendegiver Danmarks holdning til børnesoldater i væbnede konflikter, bede udenrigsministeren garantere, at udenrigsministeren ikke med sit beslutningsforslag med den ene hånd leder Folketinget til en sådan klar tilkendegivelse, men med den anden hånd forbereder at fratage grundlaget for de projekter under den danske ulandsbistand, som netop aktivt viser handling bag de flotte ord.

Vi støtter altså beslutningsforslaget, men vil gerne have en garanti for, at man på finansloven for 2002 som et minimum fastholder de danske aktiviteter til bekæmpelse af børns deltagelse i væbnede konflikter på deres nuværende niveau. Alt andet vil vi betragte som værende temmelig hyklerisk.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Hvis man vil skabe en tryk og fredelig verden, er det en ufravigelig forudsætning, at børn vokser op under de trykkeligste og sikrest mulige vilkår.

Børn skal ikke anvendes som soldater hverken af oprørsbevægelser eller af stater, og det er vigtigt, at vi internationalt skaber fælles forståelse herfor, og at vi tilslutter os konventioner som den, vi tager stilling til i dag, som kan sikre børn mod den slags overgreb.

Hovedpointen med at ratificere den her frivillige protokol er at sikre, at børn og unge under 18 år ikke må deltage i væbnede konflikter, og at det anskues som en forbrydelse at rette angreb mod børnehaver og skoler og andre steder, hvor børn typisk er samlet, alt sammen noget, man selvfølgelig kun kan bakke op om.

Det satte så nogle tanker i gang hos mig – måske fordi det ikke er mig, der er ordfører for det